

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/591/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218495
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812218495.4

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: Y., s.r.o., so sídlom Y. XX, P., IČO: 35 807 598, právne zastúpený Z. Y., s.r.o., so sídlom H. 4, P., IČO: 36 864 421, proti odporcovi: T. I. zastúpená R. T. so sídlom O. V. XX, P., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 04. apríla 2014, č.k. 15C/177/2012-99, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 175,- Eur z titulu majetkovej škody a sumu 497,88 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 15.10.2009 navrhovateľ ako oprávnený podal návrh na zmenu exekútora. Dňa 21.10.2009 exekučný súd vyzval povereného súdneho exekútora JUDr. R. T., aby v lehote 10 dní oznámil, či si uplatňuje trovy exekučného konania a v prípade ich uplatnenia, aby predložil ich presnú špecifikáciu, spolu s celým exekučným spisom. Dňa 11.12.2009 súdny exekútor predložil exekučný spis a vyčíslil trovy exekúcie. Dňa 01.02.2010 exekučný súd vyzval exekútora, aby predložil presnú špecifikáciu trov exekúcie a to do 15 dní, v nadväznosti na čo dňa 19.02.2010 exekútor predložil podanie označené ako upresnenie trov exekúcie. Dňa 24.05.2010 navrhovateľ žiadal súd o informáciu o stave konania. Exekučný uznesením č. k. 15Er/472/2007-17 zo dňa 07.07.2010 návrhu oprávneného na zmenu exekútora vyhovel a poveril vykonaním exekúcie JUDr. I. Q., ktorému zároveň postúpil exekučný spis. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.08.2010. Exekučný súd neskôr uznesením č. k. 15Er/472/2007-25 zo dňa 19.05.2011 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekučné konanie zastavil. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie oprávnený, pričom Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 4CoE/501/2011-34 zo dňa 13.07.2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ďalej ust. § 44 ods. 7, 8 Exekučného poriadku v znení novely č. 341/2005 Z.z., ako aj ust. § 142 ods. 1 O.s.p. S poukazom na zákonné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v danej veci skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli. Pokiaľ ide o odporcom namietané nedostatky návrhu na začatie konania, uviedol, že návrh navrhovateľa v zmysle ust. § 79 ods. 1 O.s.p. má všetky náležitosti návrhu na začatie konania, pričom neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, nie je takou vadou návrhu, ktorá by bránila súdu vo veci ďalej konať. Za stavu, kedy navrhovateľ tvrdil, že žiadosti o predbežné prerokovanie nároku podal a odporca v zásade uvedenú skutočnosť potvrdil, uzavrel, že žiadosť o predbežné prerokovanie navrhovateľom bola podaná dňa 23.04.2012,

nárok bol uplatnený na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a s ohľadom na skutočnosť, že nárok navrhovateľa uspokojený nebol v lehote do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, považoval podmienku predbežného prerokovania nároku za splnenú. Skonštatoval, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je kompetentný preskúmať Ústavný súd, pričom súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa Zákona č. 514/2003 Z. z. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Všeobecný súd môže rozhodnúť o priznaní náhrady škody v konaní podľa Zákona č. 514/2003 Z. z. až v prípade, ak už oprávnený orgán rozhodol o existencii prieťahov v konaní. Na základe toho dospel k záveru, že absenciou predmetného rozhodnutia oprávneného orgánu o existencii prieťahov, nebola splnená základná podmienka pre rozhodnutie o náhrade škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci. Ani samotné dodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody (rozhodnutie ÚS SR ÚS 16/2002). Zastával názor, že podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je dôležité pri skúmaní existencie nesprávneho úradného postupu a porušenia povinnosti urobiť určitý úkon v stanovenej lehote pri skúmaní nečinnosti orgánu verejnej moci a skúmaní zbytočných prieťahov v konaní alebo iného zásahu vychádzať z vyššie uvedených záverov, pretože i samotná súdna prax v tejto oblasti vyvolala potrebu uviesť výslovne do právnej úpravy možnosť vychádzať v takýchto konaniach o náhradu škody len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy v konaní, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní v tomto smere, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ nepreukázal, že by podal sťažnosť Ústavnému súdu SR a pokiaľ sa na Ústavný súd SR s takýmito sťažnosťami v iných konaniach obrátil, boli odmietnuté z dôvodu nedostatku zákonom predpísaných náležitostí. Označil preto za zrejmé, že navrhovateľ okrem podanej žiadosti o informáciu o stave konania neurobil žiadne iné procesné kroky, smerujúce k urýchlenému rozhodnutiu vo veci a v predmetnom exekučnom konaní ako oprávnený nepodal sťažnosť na prieťahy v konaní. V nadväznosti na uvedené konštatoval, že i napriek tomu, že v predmetnej veci exekučný súd rozhodol o zmene exekútora po uplynutí zákonnej lehoty, nemožno v tejto skutočnosti vidieť nesprávny úradný postup, ktorým by bola navrhovateľovi spôsobená škoda, resp. nemajetková ujma. Pre objektívne dôvody súd nemohol dodržať zákonnú lehotu, pretože pre rozhodnutie vo veci potrebuje súčinnosť pôvodného súdneho exekútora. Pripomenul, že exekučný súd je povinný spolu s uznesením o zmene exekútora postúpiť aj exekučný spis, pričom súd musí pri priznaní trov exekútora podrobne preskúmať uplatnené trovy. Súd z úradnej moci posudzoval i spôsobilosť exekučného titulu, na základe čoho exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Navyše v exekučnom konaní v čase, keď bol podaný návrh na zmenu exekútora, k žiadnej škode dôjsť nemohlo, pretože pôvodný exekútor má podľa zákona oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Okrem toho v danom štádiu konania navrhovateľovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok na opravy podaním sťažnosti predsedovi súdu proti porušovaniu jeho práva v exekučnom konaní podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch alebo obrátiť sa na Ústavný súd SR s požiadavkou o posúdenie, či došlo alebo nedošlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ ani jednu z týchto možností nevyužil. Preto uzavrel, že navrhovateľ nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu. Žiadnym spôsobom nepreukázal, že v prípade rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora v zákonnej lehote 30 dní, by došlo k účinnému vymoženiu pohľadávky oprávneného a tým teda k naplneniu účelu exekučného konania. Zdôraznil, že zmena osoby súdneho exekútora je len čiastkový procesný úkon, ktorý na vymožiteľnosť pohľadávky nemá vplyv, pričom nesprávny úradný postup by musel byť podstatnou príčinou, ktorá by spôsobila škodu, čo v danom prípade nie je možné konštatovať. Ďalej dal do pozornosti Nález Ústavného súdu SR II.ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.07.2013. Poukázal na to, že dňa 24.02.2014 vo veci sp. zn. 15C/235/2012 vedenej na Okresnom súde Prievidza navrhovateľ predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity Bratislava vo veci stanovenia majetkovej škody, pričom v prejednávanej veci navrhovateľ podrobnu právnu argumentáciu založenú na uvedenom posudku nepredložil. Zo záverov vypracovaného posudku č. 1/2014 vyplynulo, že majetková škoda v každom konkrétnom individuálnom prípade neskorého rozhodovania súdu o zmene exekútora na vykonanie exekúcie predstavuje celkovo sumu 31,68 Eur. Uviedol, že uvedený znalecký posudok by mal byť vyčíslením škody spôsobenej v tisíckach exekučných konaní, pričom v uvedenom kontexte je

nutné vziať v úvahu, že úradný postup exekučného súdu, ktorý je navrhovateľom namietaný, nie je v jednotlivých konaniach identický. Mal za to, že vo vypracovanom znaleckom posudku, ktorý v konaní posudzoval ako listinný dôkaz, nie je relevantným spôsobom vyčíslená škoda, ku ktorej v predmetnom exekučnom konaní malo dôjsť tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, lebo táto je určená iba ako parciálna časť nepreukázaného balíka nákladov, ktorý je rozpočítaný medzi počet žalôb, ktorými sa navrhovateľ domáha náhrady škody na jednotlivých súdoch v Slovenskej republike. Škoda je tak výlučne paušálnou bez dopadu na konkrétne jednotlivito uplatnené nároky, teda i na predmetný nárok. Navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi zvýšeným počtom zamestnancov a výlučne z dôvodu namietaného postupu exekučného súdu. K činnosti v posudku označenej ako overovanie skutočnosti, či súd rozhodol v exekučnej veci, by podľa názoru súdu navrhovateľ pristúpil bez ohľadu na prípadnú existenciu namietaného postupu exekučného súdu. Tiež agenda úhrady poplatkov je bezpredmetná, lebo žiadne iné poplatky, ako poplatok za návrh na vykonanie exekúcie, ktorý by navrhovateľ bez ohľadu na existenciu namietaného postupu musel uhradiť, neprichádzajú do úvahy. Pokiaľ ide o informačný systém navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi k svojej činnosti ho nepochybne potrebuje, a to v období pred spornou exekúciou i po nej. Navrhovateľ pritom ani nepreukázal k akým konkrétnym úpravám informačného systému malo dôjsť a ani, či je daná príčinná súvislosť s namietaným nesprávnym úradným postupom. Zdôraznil, že nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej, či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované, a na základe ktorých nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným a nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní a aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Pripomenul, že okolnosti každého prípadu sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 Eur za každý rok prietahov je nesprávna úvaha. Ústavný súd vychádza aj z významu sporu pre navrhovateľa a aj z toho, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ navrhovateľ tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, ak by sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov, keď predseda súdu nemal možnosť zjednať nápravu. S prihliadnutím na charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa považoval jeho konanie za rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite a súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupom, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim podľa neho v tom, že súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom, preto návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v

rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., a to z nasledujúcich dôvodov:

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nálež Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V rámci vyčíslenia výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy vychádzal z omeškania exekučného súdu v trvaní 9 mesiacov a upozornil, že tento bol bezdôvodne nečinný viac ako 272 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, uvedené tvrdenie sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, dňa 15.10.2009 podal navrhovateľ ako oprávnený návrh na zmenu exekútora. Výzvou zo dňa 21.10.2009 exekučný súd vyzval povereného súdneho exekútora na predloženie exekučného spisu a špecifikácie trov konania. Súdny exekútor dňa 11.12.2009 predložil vyčíslenie trov konania spolu s exekučným spisom, v nadväznosti na čo ho exekučný súd výzvou zo dňa 01.02.2010 opätovne vyzval na predloženie správnej špecifikácie trov exekúcie. Súdny exekútor reagoval podaním doručeným súdu dňa 19.02.2010. Navrhovateľ ako oprávnený požiadal dňa 24.05.2010 o informáciu o stave exekučného konania, pričom exekučný súd uznesením zo dňa 07.07.2010, právoplatným dňa 04.08.2010, návrhu oprávneného na zmenu exekútora vyhovel. Ďalším uznesením zo dňa 19.05.2011 exekučný súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekučné konanie zastavil. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie oprávnený, pričom Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 13.07.2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Na základe posúdenia skutkového stavu zisteného v prejednávanej veci odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že v súvislosti s rozhodovaním o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu v tom zmysle, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného nebolo vydané v 30-dňovej zákonnej lehote vyplývajúcej z ust. § 44 ods. 7 Exekučného poriadku, keď bolo vydané v lehote 8 mesiacov a 22 dní od doručenia návrhu. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo nesprávny úradným postupom však nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Okrem samotného nesprávneho úradného postupu musia byť súčasne splnené aj ďalšie podmienky a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V tomto smere navrhovateľ podľa názoru odvolacieho súdu dôkazné bremeno neunesol a nemôže zbaviť dôkazného bremena ohľadom preukázania vzniku výšky škody tvrdením, že takúto škodu nemôže vyčíslieť, preukázať, prípadne, že sa jedná o ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva, dôverných informácií a zároveň sa svojej dôkaznej povinnosti nemôže ani zbaviť tým, že ponechá určenie výšky škody na zvážení súdu. Skutočnú výšku škody treba vždy hodnoverne preukázať tak, aby nedochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody. Neobstoja tvrdenia navrhovateľa ani v časti, v ktorej uvádza, že škoda by mala spočívať v nákladoch na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, nákladov na udržiavanie správy informačného systému a iné, nakoľko ani v tomto smere navrhovateľ dôkazné bremeno neunesol.

Rovnako navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani ohľadom preukázania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to s poukazom na nesplnenie ďalšej povinnosti bremena tvrdenia v tom smere, aby preukázal a zdokladoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a podmienky, za ktorých by mu mohla byť eventuálne náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch priznaná. Okrem uvedeného považuje odvolací súd za potrebné poukázať na tú skutočnosť, že exekučný súd uznesením zo dňa 19.05.2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekučné konanie zastavil, a to z dôvodu nespôsobilosti exekučného titulu. S prihliadnutím na uvedené v exekučnom konaní, ktoré bolo vedené na podklade nespôsobilého exekučného titulu, nemohlo v dôsledku oneskoreného rozhodnutia exekučného súdu o návrhu na zmenu súdneho exekútora dôjsť k vzniku zbytočných prietahov, ktoré by mali za následok vznik uplatnenej škody, resp. nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa, preto bol správny postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh navrhovateľ aj s poukazom na neunesenie dôkazného bremena v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prietahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a

právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora za stavu, kedy exekučný súd pred vydaním rozhodnutia opakovane vyzýval súdneho exekútora na predloženie správnej špecifikácie trov exekúcie, v lehote 8 mesiacov a 22 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní, ktoré by mali nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, vedúce k vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa, o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudkyne, ktorej bola vec pôvodne pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 02. novembra 2012 pod sp. zn. 4NcC/614/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. F. Q. je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, a zároveň rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Prievidza JUDr. Q. L., JUDr. B. A., JUDr. P. H., JUDr. E. K., JUDr. L. Y., JUDr. B. L., JUDr. Q. O., JUDr. I. R., JUDr. N. P., JUDr. I. L., PhD., JUDr. R. Q., PhD., JUDr. Y. P., JUDr. V. B., Mgr. L. A. a JUDr. J. T. z prejednávania a rozhodovania veci vylúčení nie sú. V nadväznosti na uvedené došlo k prideleniu veci na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi súdu prvého stupňa JUDr. E. K., o ktorej nadriadený súd rozhodol, že z prejednávania a rozhodovania vylúčená nie je, nakoľko nezistil dôvody na jej vylúčenie. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyhlásil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., hoci tak nemohol postupovať. V danom prípade boli aj podľa názoru odvolacieho súdu splnené predpoklady pre uskutočnenie pojednávania v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov. Uvedené vyplýva z toho, že odporca svoju neprítomnosť ospravedlnil a dôvod, pre ktorý navrhovateľ opakovane žiadal zrušiť nariadené pojednávanie, nebolo možné s prihliadnutím na doterajší priebeh konania, v ktorom bolo rozhodnuté o nezaujatosti konajúcej sudkyne a zároveň o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, za dôležitý.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo zároveň doručené pred nariadením samotného pojednávania navrhovateľovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 26.09.2013, pričom termín pojednávania bol v prejednávanej veci vytýčený na 26.10.2013, teda navrhovateľovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie podľa ust. § 115a O.s.p., najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v ust. § 205a. Poučenie súdu prvého stupňa

podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 26.09.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednávaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .